

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. P. V.**, zastoupen JUDr. Jiřím Teryngelem, advokátem se sídlem Ke Klimentce 2186/15, Praha 5, proti žalovanému: **Policejní prezídium České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál**, Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2010, č.j. PPR-3069-3/ČJ-2010-0099US,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Policejního prezidia České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál ze dne 26. 2. 2010, č.j. PPR-3069-3/ČJ-2010-0099US, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 7808,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Teryngela, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Policejního prezidia České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál ze dne 26. 2. 2010, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál ze dne 7. 1. 2010, č. j. KRPH-72347-14/ČJ-2009-0500IZ, jímž správní orgán I. stupně podle ust. § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních odňal žalobci zbrojní průkaz, neboť žalobce přestal splňovat podmínku spolehlivosti. To správní orgán I. stupně vyvodil ze skutečnosti, že žalobce jednak byl rozhodnutím Městského úřadu v Novém Městě nad Metují ze dne 11. 9. 2009, č. j. Přest. 56/9903/2009/OMP/Sul, uznán

vinným z přestupku podle ust. § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil nesplněním povinnosti uvedené v § 49 odst. 7 zákona o zbraních odevzdat neplatný evropský zbrojní pas do deseti pracovních dnů ode dne zániku jeho planosti příslušnému útvaru policie, a jednak byl rozhodnutím téhož městského úřadu ze dne 21. 7. 2009, č. j. Přest. 44/8852/2009/OMP/Sul, uznán vinným z přestupku podle § 76 odst. 2 písm. d) zákona o zbraních nesplněním povinnosti uvedené v § 51 odst. 3 zákona o zbraních oznámit příslušnému útvaru policie vývoz a zpětný dovoz zbraně.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl, že správní orgány se měly zabývat tím, zda žalobcovo jednání představuje vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost, a že tedy měly užít správního uvážení, což však odvolací orgán zcela vyloučil. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobcovu argumentaci a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že rozhodnutí je nutno zrušit.

Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje vyhodnotilo skutečnost, že žalobce byl rozhodnutími vydanými Městským úřadem Nové Město nad Metují dne 11. 9. 2009 pod č.j. Přest. 56/9903/2009/OMP/Sul, resp. dne 31. 7. 2009 pod č.j. Přest. 44/8852/2009/OMP/Sul uznán vinným z přestupku podle § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, resp. z přestupku podle § 76 odst. 2 písm. d) zákona o zbraních, takže byl v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku na úseku zbraní a střeliva, a proto nemůže být v současné době považován za spolehlivého ve smyslu ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních.

Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný odvolací orgán se nesprávně nezabýval vyhodnocením závažnosti přestupků, kterých se žalobce dopustil, a nezkoumal tedy, zda skutečně představují vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost. Omezil se na konstatování, že vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost je dáno již samotným pravomocným vyslovením viny ze spáchání některého z přestupků vyjmenovaných v § 23 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních. Tento názor žalovaného je tautologií a nepřihlíží ke změně, k níž došlo novelou č. 484/2008 Sb. Původní návěta ustanovení § 23 odst. 1 písm. d) zákona o zbraních ve znění platném do 31.1.2009 zněla; *„kdo představuje nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost svým jednáním, za které byl v posledních 3 letech opakovaně pravomocně uznán vinným z přestupku.“* Novela č. 484/2008 Sb. uvádí, že osoba, u níž má dojít ke ztrátě spolehlivosti, musí představovat vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost. Nikoli tedy pouhé opakování uvedených přestupků, které dříve znamenalo nebezpečí, ale opakování (nebo souběh) takových přestupků, které jsou svou povahou natolik závažné, že představují vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost. Zde je prostor pro správní uvážení. Pokud žalovaný považuje za prokázané, že vážné nebezpečí je prokázáno již pouhým uznáním viny za spáchání přestupků, uvedených v § 23 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, pak zjevně přehlíží záměr zákonodárce, který vytvořil prostor pro správní uvážení tím, že

nebezpečí musí být vážné a jako takové musí být zdůvodněno. Odůvodnění napadeného usnesení je tak v rozporu i se skutkovými zjištěními orgánu I. stupně, který v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že jednáním žalobce byla ztížena státní správa v oblasti evidence zbraní, střeliva a příslušných dokladů. Jelikož žalovaný ponechal v odůvodnění svého rozhodnutí bez odpovědi otázku, zda toto je ono objektivní vážné nebezpečí, které měl na mysli zákonodárce, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Již to samo o sobě by podle dosavadní judikatury bylo důvodem ke zrušení tohoto rozhodnutí (srov. rozhodnutí Krajského soudu v Brně 29 Ca 164/97).

Dále žalobce poukázal na to, že zatímco správní orgán I. stupně správní uvážení nevyloučil, když uvedl, že vážným ohrožením veřejného pořádku je ono pouhé ztížení administrativy, odvolací orgán správní uvážení v rozporu se zákonem vyloučil zcela. Je zcela zjevné, že žalovaný postupoval v rozporu se zvláštním zákonem o zbraních, který vyžaduje rozlišovat od sebe závažnost případů a přijal pohodlné, avšak nesprávné řešení, že již samo spáchání přestupku uvedené v § 23 zákona o zbraních, pokud jde o opakování nebo souběh, zakládá důvod nedostatku spolehlivosti pro držení zbrojního průkazu. Jednání žalobce však nepředstavovalo vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost, proto je napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem.

Tuto žalobní námitku shledal soud důvodnou.

Podle ust. § 23 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních se za spolehlivého podle tohoto zákona nepovažuje ten, kdo pro vnitřní pořádek a bezpečnost představuje vážné nebezpečí svým jednáním, za které byl v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku

1. na úseku zbraní a střeliva,
2. na úseku používání výbušnin,
3. na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi,
4. na úseku obrany České republiky,
5. proti veřejnému pořádku,
6. proti občanskému soužití,
7. proti majetku, nebo
8. na úseku zemědělství, myslivosti a rybářství tím, že úmyslně neoprávněně zasáhl do výkonu práva myslivosti nebo do výkonu rybářského práva anebo úmyslně lovil zvěř nebo chytil ryby v době hájení.

Soud má za to, že ze samotného textu citované normy je zřejmé, že k závěru o vážném nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost nelze dospět pouhým konstatováním, že se fyzická osoba dopustila alespoň dvou přestupků, náležejících do uvedených kategorií. Taková interpretace citované normy by podle názoru soudu činila nadbytečnou právě tu část jejího textu, která odkazuje k „vážnému nebezpečí“. Text normy by pak mohl jednoduše a bez dalších podmínek stanovit, že „za spolehlivého podle tohoto zákona se nepovažuje ten, kdo byl v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku ...“. Jestliže však zákonodárce do textu normy vtělil právě podmínku, že jednání fyzické osoby má představovat pro vnitřní pořádek a bezpečnost vážné nebezpečí, nelze podle názoru soudu tuto skutečnost chápat jinak, než že v každém konkrétním případě musí správní orgán existenci tohoto vážného nebezpečí zkoumat. Nestačí tedy pouhé zjištění, že fyzická osoba se dopustila dvou či více přestupků, označených pod body 1. až 8. ustanovení § 23

odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, neboť to je podmínka nutná, nikoliv však postačující. Následně musí správní orgán uvážit, zda tato skutečnost představuje ono vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost. Nejde přitom o to, aby správní orgán, posuzující spolehlivost fyzické osoby, znovu hodnotil skutkový děj jednání, jež bylo kvalifikováno jako přestupek, aby vážil jeho nebezpečnost ve vztahu k uložené sankci nebo dokonce přehodnocoval důkazní stav, ale o to, aby zvážil, zda konkrétní jednání, jichž se fyzická osoba dopustila a jež byla kvalifikována jako přestupky a za něž jí byly uloženy sankce, znamenají vzhledem ke své podstatě a povaze, případně k míře závažnosti, vyjádřené i výší sankce, právě ono vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost a z jakého důvodu.

Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný takovou úvahu nepovedl, ba výslovně odmítl ji provést, máje za to, že toto vážné nebezpečí je založeno již pravomocným uznáním viny za spáchání více než jednoho přestupku na vyjmenovaném úseku. Tím porušil zákon v ust. § 23 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, neboť v něm je naopak nutnost provést takovou úvahu uložena. Z tohoto důvodu soud napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního a věc vrátil podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního žalovanému k dalšímu řízení.

Pro úplnost soud považuje za potřebné poukázat na další vadu napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v jeho nepřezkoumatelnosti z důvodu nesrozumitelnosti, a to ohledně odůvodnění závěru, že žalobce se dopustil dvou přestupků na úseku zbraní a střeliva. Touto vadou přitom bylo zatíženo již rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že *„Jak je výše uvedeno, pan Ing. Pavel VOLTR byl v prvním případě dne 22. 8.2009 pravomocně uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 76 odst. 2 písm. d) zákona o zbraních za nesplnění povinnosti uvedené v § 51 odst. 3 tohoto zákona. Ve druhém případě byl dne 1. 10. 2009 pravomocně uznán vinným z přestupku proti pořádku ve státní správě podle ustanovení § 46 odst. 1 zákona o přestupcích spáchaného nesplněním povinnosti uvedené v § 49 odst. 7 zákona o zbraních.*

Jmenovaný byl tedy v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku na úseku zbraní a střeliva, a proto nemůže být v současné době považován za spolehlivého ve smyslu ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních. Podle tohoto ustanovení se za spolehlivého nepovažuje ten, kdo pro vnitřní pořádek a bezpečnost představuje vážné nebezpečí svým jednáním, za které byl v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku na úseku zbraní a střeliva, na úseku používání výbušnin, na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, na úseku obrany České republiky, proti veřejnému pořádku, proti občanskému soužití, proti majetku nebo na úseku zemědělství, myslivosti a rybářství tím, že neoprávněně zasáhl do výkonu práva myslivosti nebo do výkonu rybářského práva anebo úmyslně lovil zvěř nebo chytal ryby v době hájení.“

Tento závěr správního orgánu I. stupně je nesrozumitelný, a tedy nepřezkoumatelný, neboť je v rozporu jak s obsahem správního spisu, tak se skutečnostmi uvedenými samotným správním orgánem I. stupně.

Ze spisu je totiž zřejmé, že žalobce byl rozhodnutím Městského úřadu v Novém Městě nad Metují ze dne 21. 7. 2009, č. j. Přest. 44/8852/2009/OMP/Sul, uznán vinným z přestupku podle § 76 odst. 2 písm. d) zákona o zbraních nesplněním povinnosti uvedené v § 51 odst. 3 zákona o zbraních oznámit příslušnému útvaru policie vývoz a zpětný dovoz zbraně.

Dále je ze spisu zřejmé, že žalobce byl rozhodnutím téhož městského úřadu dne 11. 9. 2009, č. j. Přest. 56/9903/2009/OMP/Sul, uznán vinným z přestupku podle ust. § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil nesplněním povinnosti uvedené v § 49 odst. 7 zákona o zbraních odevzdat neplatný evropský zbrojní pas do deseti pracovních dnů ode dne zániku jeho planosti.

Soud konstatuje, že první z přestupků, tedy nesplnění povinnosti oznámit příslušnému útvaru policie vývoz a zpětný dovoz zbraně, je nepochybně přestupkem podle zákona o zbraních, neboť jeho skutková podstata je výslovně stanovena v ust. § 76 odst. 2 písm. d) zákona o zbraních, ve znění platném do 30. 6. 2014.

Ovšem druhé jednání, za které byl žalobce postižen, tedy nesplnění povinnosti odevzdat do 10 dnů evropský zbrojní pas, jehož platnost zanikla, přestupkem podle zákona o zbraních není, neboť jeho skutková podstata není v tomto zákoně vymezena, jak lze zjistit z textu ust. § 76 zákona o zbraních, kde jsou tyto přestupky popsány. Jak je ostatně zřejmé z oznámení Městského úřadu v Novém Městě nad Metují ze dne 2. 10. 2009, č. j. Přest. 56/9903/2009/OMP/Sul, toto žalobcovo jednání bylo kvalifikováno jako přestupek podle ust. § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, tudíž se jedná o přestupek zařazený mezi „ostatní přestupky proti pořádku ve státní správě a přestupky proti pořádku v územní samosprávě“.

Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobce nesplněním povinnosti včas odevzdat neplatný evropský zbrojní pas porušil normu zákona o zbraních. Ne každé porušení povinností stanovených v zákoně o zbraních je totiž přestupkem na úseku zbraní a střeliva. Takovým přestupkem je jen to jednání, které je v ust. § 76 zákona o zbraních jako přestupek výslovně označeno, tedy jehož skutková podstata je v tomto ustanovení výslovně vymezena. Porušení jiných povinností podle zákona o zbraních může být podle povahy věci taktéž přestupkem, ale nikoliv na úseku zbraní a střeliva, ale přestupkem jiným.

Za tohoto stavu věci tedy není zřejmé, jak s proč správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce byl v posledních dvou letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku na úseku zbraní a střeliva, jestliže si tento orgán sám byl vědom toho, že druhý z přestupků není přestupkem na úseku zbraní a střeliva, ale přestupkem proti pořádku ve státní správě.

Tato skutečnost je podstatná proto, že přestupky proti pořádku ve státní správě nejsou z hlediska spolehlivosti fyzické osoby podle ust. § 23 zákona o zbraních nijak relevantní.

Jak je zřejmé z dikce ust. § 23 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, spolehlivost fyzické osoby, resp. absence této spolehlivosti, se odvozuje od přestupků

1. na úseku zbraní a střeliva,

2. na úseku používání výbušnin,
3. na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi,
4. na úseku obrany České republiky,
5. proti veřejnému pořádku,
6. proti občanskému soužití,
7. proti majetku, nebo
8. na úseku zemědělství, myslivosti a rybářství tím, že úmyslně neoprávněně zasáhl do výkonu práva myslivosti nebo do výkonu rybářského práva anebo úmyslně lovil zvěř nebo chytil ryby v době hájení.

Přestupky proti pořádku ve státní správě (v projednávané věci správně: ostatní přestupky proti pořádku ve státní správě a přestupky proti pořádku v územní samosprávě) tedy nejsou v tomto taxativním výčtu přestupků vůbec uvedeny, což znamená, že z hlediska zákona o zbraních nemají na spolehlivost fyzické osoby žádný vliv a při posuzování této spolehlivosti k nim nelze vůbec přihlížet. Z uvedených skutečností tedy vyplývá, že závěr správního orgánu I. stupně o tom, že žalobce přestal splňovat podmínku spolehlivosti, je nesrozumitelný, neboť odporuje jak textu normy, na kterou se odvolává, tak i dalšímu kontextu odůvodnění jeho rozhodnutí (jak vyloženo výše, správní orgán I. stupně si byl vědom toho, že jeden z uvažovaných přestupků je přestupkem proti pořádku ve státní správě, a tedy nikoliv přestupkem na úseku zbraní a střeliva).

Žalovaný odvolací orgán se touto vadou prvostupňového rozhodnutí nijak nezabýval, a to přesto, že žalobce v odvolání kromě jiného namítl, že druhý přestupek je přestupkem proti pořádku ve věcech veřejných. Byť se zde žalobce zmýlil v označení kategorie přestupku – nejednalo se o přestupek proti pořádku ve věcech veřejných, ale o jeden z tzv. ostatních přestupků proti pořádku ve státní správě a přestupků proti pořádku v územní samosprávě (viz § 46 zákona o přestupcích) - nic to nemění na tom, že nešlo o přestupek na úseku zbraní a střeliva. Žalovaný tuto skutečnost vůbec nezaznamenal a nijak se s ní nevypořádal. Tím zatížil své rozhodnutí toutéž vadou, jakou trpělo již rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a tedy i jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Pokud by tedy soud napadené rozhodnutí nezrušil pro nezákonnost, musel by je zrušit podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 2100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 7 808,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Jiřího Teryngela, advokáta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. srpna 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
S. Š.